

Rigsdagsmand udtalte sig for denne Censartethed i Kunsten, saa dablede han Censartetheden i en anden Retning, idet han paastod og dablede, at Eleverne ved Akademiet lærte at arbejde i Træ, Jern og Steen o. s. v. paa een og samme Maade; den ærede Rigsdagsmand er derved efter min Mening kommen i Modsigelse med sig selv. Hvad angaaer det ulykkelige Ord: „Professor“, da troer jeg, at vi godt kunne beholde det. Vi kunne haade beholde det som Fremmedord, thi det har sandelig faaet Borgerskab i vort Sprog, og vi kunne ogsaa beholde det som Titel; thi det forholder sig ikke saaledes — ja maaskee er det Tilfældet med de nuværende Kunstnere — at Kunstnerne i Almindelighed i den Grad skulde stille sig fra det øvrige Folk her i Danmark, at de skulde have Uvillie imod en saadan Titel. Det er desværre saa, at Folk her i Landet ere meget titelshyge, det har man Lov til at sige. Det er en Udtalelse, som efter min Overbeviisning er meget rigtigere end den, der faabt fra den ærede Rigsdagsmand. I denne Henseende priser jeg den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), thi han har sagt, at naar Kongen vilde ramme Folkets Dunser, saa skulde han gjøre alle gode Borgere til Kammerraader; det troer jeg meget mere træffer Sagen end det, der blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 3die Valgkreds (Fallefen). Naar den ærede Rigsdagsmand søgte at forklare, hvorledes det gik til, at „fornuftige“ Folk, uagtet de ikke brød sig om en Titel, alligevel søgte at faa den, da mener jeg, at denne Fremstilling var noget eenfibdig. Den ærede Rigsdagsmand valgte Herredsfogderne, hvilket lod mig ane, at han er kommen til sin Fremstilling ved at see et Stykke, der gik paa et af Secondtheatrene; men dersom den ærede Rigsdagsmand havde i den Retning henvendt sig til det kongelige Theater og der seet: „Den honnlette Ambition“, saa vilde han ogsaa have seet, at det ikke blot er Herredsfogederne, der spille den Rolle; og at Titelsygen ikke blot er hos

Mændene, men ogsaa hos Konerne. Saaledes gaaer det altid, snart siger man er det Konens Skyld, snart er det Kammeraternes, men Meningen er den, at det er Ens egen Skyld; Folk have lyst til at faa en Titel. — Der er i et andet Punkt af den ærede Rigsdagsmand bestemt, troer jeg, bleven sigtet til mig, med Hensyn til det Foredrag, jeg holdt under Sagens første Behandling, idet jeg da talte om Forholdet mellem Kunstakademiet og Haandværkerne her i Kjøbenhavn. Jeg maa aldeles give den ærede Rigsdagsmand Ret i, at Kunsten har sin Berettigelse i og for sig selv, og det har jeg heller ingenfinde benægtet; men dengang der blev talt, som om Staten ikke havde nogen Forpligtelse til at komme Kunsten til Hjælp, fordi den ikke umiddelbart træder i Statens Tjeneste og virker til dens Gavn, svarede jeg dertil, at det kunde man ikke sige saa bestemt, thi Kunsten har ogsaa sin Indflydelse paa den materielle Udvikling igjennem den Indflydelse, den udøver paa Haandværkernes Dannelse; det var min Mening. Dersom iøvrigt virkelig den afbøde store Forfatter, Poul Møller, har brugt den Øttring, som den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 3die Valgkreds fremsatte, da maa denne store Forfatter have haft en meget ubestemt Nidelse af Kunsten.

Varfod: Naar den ærede Kirke- og Underviisningsminister før paastod, at efter første fulgte altid anden, tredje osv., saa finder jeg, at han gik meget for vidt; thi han kunde gjerne have standset ved anden, og jeg indseer ikke Nødvendigheden af, at der skal følge tredje, fjerde osv. efter; men ikke engang saaledes indskrænket er hans Paastand fuldkommen rigtig; thi den 16de November 1848 traadte der ind for os et Ministerium, hvis første Medlem ifølge den kongelige Udnævnelse kundgjorde sig selv som Førsteminister, og vi havde da en lang Tid en Førsteminister; men jeg veed aldrig, at vi have haft en Anden- eller Tredie- eller Fjerde- eller